

Acción Católica

SEMANARIO PARROQUIAL

AÑO XX - NUM. 507 - GRANOLLERS, 2 DE OCTUBRE DE 1960

Temes d'educació

L'educació té un nom: Col·laboració

Les disposicions actuals del Ministeri que regulen alternativament i sistemàtica els períodes de classe i de vacances dels nois, tenen previst i ordenen que a principis d'octubre es comencin les classes de segon ensenyament i que els nois menors de catorze anys — tots el nois menors de catorze anys — s'incardinin definitivament en les unitats o aules que els hi correspongui. El noi necessita l'expandiment, el joc, l'aire lliure, l'exercici físic i l'esport, el repòs del cervell, l'alegria de veure's lliure per algun temps de les xifres i les lletres. El noi necessita igualment la instrucció primària i secundària regulada com a base per a una ulterior formació professional i tècnica, criteriològica i personal, moral i religiosa...

Per això mateix, els pares que pensen en els fills i pels fills, porten els nois a l'escola. El noi, d'aquesta manera, en penetrar dintre de l'aula, es troba que té un camí traçat, que haurà de fer uns estudis determinats i que els haurà de seguir forçosament, perquè el pare i la mare són els qui manen i ells ja s'ho han pensat, discutit i, finalment, determinat. Això passa a casa nostra i, si fa o no fa, a tot arreu, i així ha de ser.

La responsabilitat no és, per tant, del noi, és dels pares. I com que els pares són els responsables, ordinàriament se'n fan també responsables, encara que no sempre. Pensen que la seva noia o el seu noi han de fer el batxillerat, o el comerç, o el que sigui, i, naturalment, la noia o el noi seguiran l'ensenyament que els pares d'avantmà han discutit i senyalat. Però moltes vegades aquesta responsabilitat queda com estancada dintre d'això, quan hauria d'esdevenir més àmplia i sobre tot més intensa. Un bon dia, després de dinar i d'enraonar de mil coses banals, els pares criden el noi i li diuen: tu faràs el batxillerat. El nen de deu anys aguanta aquesta canonada inesperada, potser temuda, amb els ulls oberts i fa que sí amb el cap; i els pares creuen aleshores que ja tenen el problema del noi solucionat per uns quants anys. I no és veritat.

Si els pares haguessin de fer ells el batxillerat actuarien segurament de molt diversa manera. Pensarien abans què és això del batxillerat una mica més detingudament — i no solament si és cosa que vesteix o no. —, quins mètodes s'hi apliquen, la diversitat i profunditat dels coneixements que s'hi donen, la graduació i capacitat cerebral del petit estudiant en funció de la matèria posada en els llibres de text, la presentació pedagògica d'aquesta, el nombre d'assignatures, les hores setmanals que un hom hi destina, els mestres que ensenyen. Sobretot això: els mestres que ensenyen, els mestres que formen, el mestres que eduquen. Els pares han de saber qui són els mestres, abans de donar-los-els nois. És una norma de prudència, ben elemental per cert. I els pares han d'ajudar els mestres, una vegada aquests s'han fet dignes de la confiança i respecte familiars. És una norma de pedagogia, no menys elemental.

Ajudar, col·laborar: dos verbs coneguts que demanen per subjecte la paraula educació. Hi ha diverses maneres pràctiques d'ajudar els mestres en la seva

(Continua a la pàg. 5)

En l'inici del nou curs Problemes de l'Escola de Treball

Els immediats són els de la manca d'espai, tant per a les classes teòriques com per a les pràctiques. Ara bé, tenim ja la solució a les portes, amb la construcció dels nous edificis de l'Escola de Formació Professional Industrial; no hi ha pas dubte que la joventut treballadora, els industrials i tota la ciutat valoren degudament l'empenta i la fe amb què la nostra Corporació ha emprès aquesta obra, la de més gran volada cultural iniciada en tot temps a Granollers. No cal dir que hem de recordar, i molt, el Ministeri d'Educació Nacional; fins ara ha atès les nostres demandes amb un cor molt ample i més enllà d'allò que podem somniar, puix que sempre hem de pensar que l'Escola Municipal de Treball és, simplement, un Centre « reconegut », però no pas « oficial ».

Si aquests problemes són, diguem-ho així, de « continent », en tenim encara de més espinosos i difícils, referent al « contingut ». Dins d'aquests podem assenyalar els següents: 1er, acoplament dels Plans oficials a la imperiosa necessitat d'una formació professional eminentment realista, eficient i pràctica; 2^{on}, procurar lligar la tasca anterior amb la conveniència que els futurs Oficials industrials tinguin la suficient preparació bàsica, no sols per a aprovar l'examen de Revàlida, sinó perquè tinguin prou bagatge per a emprendre, si així ho desitgen, els estudis de Peritatge Industrial que la legislació actual — més avançada que mai — fa tintinejar davant dels seus ulls i posa a l'abast de la seva mà. Així, doncs, ja es pot suposar que el primer de tots els problemes, el bàsic, és com posar a la màxima tensió la provada capacitat i voluntat del Professorat, per a així assolir plenament aquesta eficiència. No cal pas dir que això exigirà extraordinaris esforços a la Direcció i al Professorat i Mestres de taller que porten els ensenyaments industrials. — E. D. S.

En este número:

L'educació té un nom:
Col·laboració

Problemes de l'Escola
de Treball

Catecismo

Centre d'Estudis